

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 353

гр. Варна, 26.01.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светла В. Пенева

Членове: Красимир Т. Василев
Невин Р. Шакирова

като разгледа докладваното от Невин Р. Шакирова Въззивно частно гражданско дело № 20223100500151 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 274, ал. 1, т. 2 вр. чл. 396, ал. 1 от ГПК.

Образувано е по повод частна жалба на В. Д. Д. срещу Определение № 7108 от 04.11.2021г. по гр.д. № 14767/2021г. по описа на ВРС, 49-ти състав, с което **на основание чл. 389, ал. 1 вр. чл. 391, ал. 1, т. 2 вр. чл. 397, ал. 1, т. 2 от ГПК** е допуснато обезпечение на предявените от М. АНТ. Г. с ЕГН ***** срещу В. Д. Д. с ЕГН ***** в условията на първоначално обективно кумулативно съединяване осъдителни иски с правно основание чл. 109 от ЗС и чл. 45 от ЗЗД за осъждане на ответницата да преустанови противоправното си бездействие, като извърши необходимите ремонтно-възстановителни дейности в собственото си жилище, представляващо апартамент № 164, находящ се в гр. Варна, ж.к. „Младост“, бл. 129, вх. 7, ет. 6, както и да заплати на ищцата сумата от общо **1710 лева**, от които за труд 810 лева и за материали 900 лева, представляваща необходима сума за отстраняването на причинените ѝ имуществени вреди по собствения ѝ недвижим имот, претърпени от виновното противоправно бездействие на ответницата да приведе имота си, разположен над жилището на ищцата в изправност, поради което в жилището на ищцата, представляващ апартамент № 161 настъпил постоянен теч, засегнал банята, кухнята и коридора на жилището, ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателно изплащане на сумата, посредством налагане на обезпечителна мярка **запор** върху банкови сметки на частната жалбоподателка до общия размер на цената на иска за обезвреда, а именно: 1710 лева, в лицензирани банки и клонове на чуждестранни банки в България, преминавайки от сметка в сметка до достигане размера на иска в следните банките, както следва: „УниКредит Булбанк“ АД, „Банка ДСК“ ЕАД, „ОББ“ АД, „Юробанк България“ АД, „Райфайзенбанк България“ ЕАД, „Алианц Банк България“ АД, „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, „ПИБ“ АД, „Българо - американска кредитна банка“ АД, „ПроКредит Банк България“ ЕАД, „Търговска Банка Д“ АД, „Токуда Банк“ АД, „Инвестбанк“ АД; „ЦКБ“ АД, „Общинска банка“ АД, „Интернешънъл Асет Банк“ АД, „Тексим Банк“ АД, както и на

клонове на чуждестранни банки в Република България: „ИНГ Банк Н.В.“ - клон София, „БНП Париба СА.“ - клон София, „Ситибанк Европа“ АД - клон България, „Те-Дже ЗИРААТ БАНКАСЪ“ - Клон София, „ВАРЕНГОЛД БАНК АГ“ - клон София, при условие, че молителят представи **парична гаранция в размер на 170 /сто и седемдесет/ лева.**

Частната жалба е основана на оплаквания за незаконосъобразност на определението поради нарушение на материалния закон и необоснованост. Изложени са доводи, че в конкретния случай не са били налице предпоставките на чл. 391 от ГПК за допускане на обезпечението, а именно: представени достатъчно убедителни доказателства в подкрепа на вероятната основателност на иска, както и наличие на достатъчно данни за наличие на обезпечителна нужда за ищцата. Наред с това допуснатото обезпечение противоречи на разпоредбата на чл. 393, ал. 2 от ГПК, съгласно която не се допуска обезпечение на иск за парично вземане чрез налагане на запор върху вземания, върху които не се допуска принудително изпълнение. В тази връзка твърди, че по заповираната в момента нейна банкова сметка, жалбоподателката получава единствено пенсия в размер на 380 лева. Получаваната от нея пенсия е в размер под МРЗ за страната, а несеквестируемият минимум е минималната за страната работна заплата. Т.е. недопустимо е принудителното изпълнение върху пенсията на ответницата, допуснато с обжалваното определение. Отправя искане в тази връзка обжалваното определение да се отмени, а издадената в полза на молителката обезпечителна заповед – да се обезсили.

В отговор на частната жалба М.Г. оспорила доводите в нея. Изложила, че е налице безпротиворечива практика на ВКС, съгласно която ако са налице предпоставките на чл. 391 от ГПК и липсват пречки по чл. 393 от ГПК, съдът налага искания запор върху банковите сметки на ответника. Преценката за нуждата от обезпечаване на иска е конкретна и обусловена от фактите по делото, като при липса на данни и доказателства, които да я опровергават, обезпечителната нужда се предполага и не следва да бъде отричана. Нуждата от обезпечение не се определя от имущественото състояние на ответника към момента на исканото обезпечение, а от вероятността неговите активи да намалее в хода на делото поради негови действия на разпореждане или поради други обстоятелства извън неговото поведение. Ето защо правилен е изводът на ВРС за наличие на обезпечителна нужда, при твърдения на ищеца, че би се затруднило осъществяването на правата му по евентуално позитивно решение. От друга страна обезпечителният запор е мярка по допуснато обезпечение по предявен или бъдещ иск, като неговата цел е да осигури, докато спорът е висящ, че неоснователно отричаното право ще бъде осъществено, а изпълнителният запор е изпълнително действие за събиране на присъдени в полза на вискателя суми, което се извършва чрез превеждане на сумите от банката по специалната сметка на СИ /чл. 508, ал. 3 от ГПК/. Същевременно от представеното удостоверение е видно, че постъпилите по сметката суми не служат за задоволяване на ежедневните нужди на частния жалбоподател, а по-скоро имат спестовен характер. В този смисъл обезпечението е допуснато при наличие на всички предпоставки за допускането му, поради което обжалваното определение е правилно и законосъобразно постановено.

При служебна проверка, съдът констатира, че частната жалба е подадена в срока по чл. 396, ал. 1 от ГПК срещу обжалваем акт – определение, което попада в хипотезата на чл. 274, ал. 1, т. 2 от ГПК, от страна с правен интерес от обжалване и удовлетворява изискванията за съдържание по чл. 275, ал. 2 от ГПК, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Производството пред ВРС е образувано по повод предявени от М. АНТ. Г. срещу В. Д. Д. искове осъдителни искове **с правно основание чл. 109 от ЗС и чл. 45 от ЗЗД** за осъждане на ответницата да преустанови противоправното си бездействие, като извърши необходимите ремонтно-възстановителни дейности в собственото си жилище, представляващо апартамент № 164, находящ се в гр. Варна, ж.к. „Младост“, бл. 129, вх. 7, ет. 6, както и да заплати на ищцата сумата от общо **1710 лева**, от които за труд 810 лева и за материали 900 лева, представляваща необходима сума за отстраняването на причинените ѝ имуществени вреди по собствения ѝ недвижим имот, претърпени от виновното противоправно бездействие на ответницата да приведе имота си, разположен над жилището на ищцата в изправност, поради което в жилището на ищцата, представляващ апартамент № 161 настъпил постоянен теч, засегнал банята, кухнята и коридора на жилището, ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба – 12.10.2021г. до окончателно изплащане на сумата.

В исковата си молба ищцата навела фактически твърдения, че е собственик на жилище, съставляващо апартамент № 161 на основание договор за покупко продажба, сключен през 2014г. От юни 2015г. жилището ѝ е наводнявано, като трайни поражения са останали по стените на коридора, кухнята и банята. Наводняването е вертикално и е причинено от ВиК проблем в банята на апартамента на ответницата, разположен над нейното жилище. След консулт със специалист, ищцата била уверена, че първо следва да се отстрани повредата на горния етаж и едва след отстраняване на теча, ищцата да отпочне ремонтни дейности в собственото ѝ жилище. Въпреки проведените разговори и поредно наводняване, ответницата не предприема ремонтни дейности в апартамент № 164. Инициирала е производство по обезпечаване на доказателства по гр.д. № 15609/2020г. по описа на ВРС, в хода на което е прието заключение на СОТЕ. От същото е установено, че има следи от течове в ап. 161, причинени са вреди в коридора, в банята и значителни в кухнята, които са резултат и следствие на извършено преустройство в ап. № 164. Размера на причинените имуществени вреди в ап. 161 е определен на 1710 лв. към 20.11.2020г. Ето защо отправила искане за осъждане на ответницата да отстрани за своя сметка причината за теча, както и да заплати на ищцата обезщетение за причинените ѝ имуществени вреди. В исковата молба, ищцата отправила искане и за допускане на обезпечение на предявения иск за обезвреда посредством налагане на обезпечителна мярка заповор върху банковите сметки на ответницата до размера на причинените вреди – 1710 лв. в описаните банки.

След преценка на твърденията в молбата, придружаващите я писмени доказателства, нуждата от обезпечение и адекватността на предлаганата мярка, с обжалваното определение, ВРС допуснал исканото обезпечение, налагайки заповор върху банковите сметки на

ответницата чрез последователно преминаване от сметка в сметка в поредността на описаните банки до размера на исковата сума 1710 и при гаранция в размер на 170 лв. Заповедта е издадена на 05.11.2021г.

ВОС, за да се произнесе съобрази следното:

Предпоставките за допускане на обезпечение по чл. 391 от ГПК са обезпечаваният иск да е допустим, да е налице обезпечителна нужда, както и представени убедителни писмени доказателства и/или представена гаранция по чл. 180 и чл. 181 от ЗЗД, а исканата обезпечителна мярка да е подходяща на обезпечавания интерес, както и да липсват пречки по чл. 393 от ГПК. Доводът, че преценката за нуждата от обезпечаване на иска е конкретна и обусловена от фактите по делото, като при липса на данни и на доказателства, които да я опровергават, обезпечителната нужда се предполага и не следва да бъде отричана, се споделя от съдебния състав.

В конкретния случай правилно в обжалваното определение съдът е приел, че предявените искове са процесуално допустими, подкрепени са с достатъчно убедителни писмени доказателства, обосноваващи вероятна основателност на претенциите, както е представена и гаранция в определен от съда размер. ВРС е приел, че искането за допускане на обезпечение на иск за парично вземане е подкрепено с убедителни писмени доказателства и без допускане на обезпечението за ищеца ще бъде невъзможно или ще се затрудни осъществяването на правата му по бъдещото осъдително решение, имащо за предмет паричното притезание. Намерил е, че запорът на банкови сметки на ответника, представлява подходяща обезпечителна мярка.

Обезпечителните мерки, вземани в рамките на обезпечително производство – чл. 389 и сл. от ГПК имат за цел да гарантират бъдещото реализиране на материалното право, предмет на иския процес като обезпечат съхранението на имуществото на длъжника. С чл. 133 от ЗЗД е разпоредено, че цялото имущество на длъжника служи за общо обезпечение на неговите кредитори, които имат еднакво право да се удовлетворят от него, ако няма законни основания за предпочитане.

Обезпечението се допуска по допустими и вероятно основателни искиви претенции, без значение дали е предявен осъдителен, конститутивен или установителен иск. Освен това обезпечителната мярка следва да бъде адекватна, т.е. същата да е допустима от гледна точка на възможността за принудително изпълнение. Затова те са само примерно посочени в закона и могат да бъдат най-различни в съответствие с вида на иска и търсената защита.

Запорът на вземания е предвидена като обезпечителна мярка в чл. 397, ал. 1, т. 2 от ГПК и е една от обичайните, налагани в рамките на обезпечителното производство като в текста липсва ограничение във връзка с неговата секвестрируемост. Запор може да бъде наложен върху всички вземания, включително и такива, които са обявени, че не подлежат на принудително изпълнение. Длъжника, който извлича благоприятни последици, следва да докаже предпоставките на чл. 446 - чл. 446а от ГПК, а именно, че доходът, получен по банкова сметка, не по-рано от един месец преди налагане на запора е с произход трудово

възнаграждение или пенсия, чиито размери не надхвърлят МРЗ за страната, но това следва да стане при предприемане на действия по принудителното изпълнение в рамките на изпълнителния процес, а не при допускане на обезпечението.

Съгласно ТР № 2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, несеквестируемостта не може да бъде определена, без банката да съобщи на съдебния изпълнител, че по сметката постъпва възнаграждение за труд или пенсия, както и техният размер и без съдебният изпълнител да осъществи връзка с касиера на работодателя /платеца на възнаграждението за труд/, който да подаде необходимата информация за определяне на несеквестируемата част или без касиерът на работодателя да поеме ангажимент да изплаща в брой на длъжника несеквестируемата част от всяко възнаграждение, като превежда по банков път само секвестируемата част от него. Т.е. ако съдебният изпълнител не е получил необходимата информация от банката, той не знае произхода на средствата по запорираното вземане и не може да зачете несеквестируемостта. Задължението на съдебния изпълнител да зачете несеквестируемостта възниква, когато той бъде уведомен за произхода на постъпленията по сметката, било от банката /трето задължено лице/, било от длъжника. Тогава за съдебния изпълнител възниква задължението да събере незабавно необходимата информация от банката /за източника на постъпленията и техния размер/ и от платеца на възнаграждението за труд /за размера на възнаграждението, след приспадане на дължимите върху него данъци и задължителни осигурителни вноски/ и да върне на длъжника несеквестируемата част от преведената му сума. В конкретния случай към частната жалба е представено банково удостоверение от „УниКредит Булбанк“ АД и извлечение от сметката на жалбоподателката в тази банка, но няма данни за уведомяване на СИ за произхода и размера на постъпленията по тази сметка нито от ответницата, нито от банката. Едва след уведомяване на СИ и при констатиране на несеквестируем доход, компетентен да вдигне запора до размера на несеквестируемия доход е именно СИ. Следва да се посочи, че запорното съобщение не поражда действие по отношение на пенсията до размера на МРЗ, освен за задължения за издръжка, а банката не изпълнява запора до гарантирания размер по силата на чл. 446а, ал. 2 и ал. 3 от ГПК. Едва след получаване на съобщението от банката, съответно възражението от длъжника /ответник по обезпечението за наличие на несеквестируем доход, СИ уведомява банката за частта, която следва да се привежда съгласно чл. 446 от ГПК /чл. 446а, ал. 5 от ГПК/. Категорично е положението, че трудовото възнаграждение и въобще всяко възнаграждение за труд, както и пенсията са частично секвестируеми, т.е. наложеният върху тях запор обхваща само секвестируемата част. Несеквестируемият минимум е определен абсолютно – в размер на минималната работна заплата и това се отнася, както за всяко възнаграждение за труд, така и за пенсията.

От друга страна в чл. 393 от ГПК са посочени хипотезите, при които е налице недопустимост на обезпечението, а това са случаите при които се иска обезпечение на иск за парично вземане срещу определени субекти: държавата, държавните учреждения, общините и лечебните заведения по чл. 5, ал. 1 от ЗЛЗ и на второ място не се допуска обезпечение на искове за парично вземане чрез налагане на запор върху вземания, върху които не се

допуска принудително, а това са вземанията именно по чл. 446 от ГПК.

И в двата случая обезпечителната мярка "запор на банкови сметки, по които постъпва несеквестируем доход" не е цитирана, т.е. той не е изключен от възможните и подходящи обезпечителни мерки.

А и отново следва да се каже, че ограничението по чл. 446 и чл. 446а от ГПК се проверява към момента на изпълнението, а не към момента на допускане на обезпечението на иска към който момент имущественото състояние на ответника би могло да бъде различно. С оглед предназначението и характера на обезпечителното производство, съдът по обезпечението няма задължение при допускането му да проверява по коя банкова сметка на ответника постъпва несеквестируем доход. Определянето на вида и размера на несеквестируемия доход е задължение на СИ при изпълняване на допуснатата обезпечителна мярка /чл. 446а, ал. 5 от ГПК/.

Извън казаното, в обжалваното определение е допусната обезпечителна мярка запор върху банковите сметки на ответника освен в „УниКредит Булбанк“ АД, още в 21 банки и клонове на чуждестранни такива в страната. Наличието на несеквестируем доход на ответника в първата банка, не обуславя недопустимост на обезпечението по смисъла на чл. 393, ал. 2 от ГПК в останалата част.

Следователно, в конкретния случай са били налице предпоставките за допускане на обезпечение на предявения иск, като липсват основания за недопустимост по чл. 393 от ГПК. Обжалваното определение поради това е законосъобразно постановено, а частната жалба като неоснователна следва да се остави без уважение.

По тези съображения, съставът на ВОС приема, че оспорваното обезпечение е допуснато при наличие на всички предпоставки на чл. 391 от ГПК, поради което обжалваното определение е законосъобразно постановено и не страда от визираните в жалбата пороци. Частната жалба като неоснователна следва да се остави без уважение.

Разноски в настоящото производство не се следват на ответника по частната жалба. Правото на разноски за обезпечителното производство е предпоставено кумулативно от положителния изход на това производство за молителя и от разрешаване на спора по същество в исковото производство изцяло или частично в негова полза, с оглед на това, че обезпечителният процес, от една страна, е отделно производство от исковото, но от друга страна, има обслужващ характер спрямо иския процес. Предвид очертаната специфика, компетентен да се произнесе относно отговорността за разноските за обезпечителното производство е иският съд, разглеждащ спора по същество - т. 5 от ТР № 6/06.11.2013г. по тълк.д. № 6/2012г. на ОСГТК на ВКС.

Мотивиран от така изложените съображения, Варненски окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частната жалба на В. Д. Д. срещу Определение № 7108

от 04.11.2021г. по гр.д. № 14767/2021г. по описа на ВРС, 49-ти състав, с което **на основание чл. 389, ал. 1 вр. чл. 391, ал. 1, т. 2 вр. чл. 397, ал. 1, т. 2 от ГПК** е допуснато обезпечение на предявените от М. АНТ. Г. с ЕГН ***** срещу В. Д. Д. с ЕГН ***** в условията на първоначално обективно кумулативно съединяване осъдителни искове с правно основание чл. 109 от ЗС и чл. 45 от ЗЗД за осъждане на ответницата да преустанови противоправното си бездействие, като извърши необходимите ремонтно-възстановителни дейности в собственото си жилище, представляващо апартамент № 164, находящ се в гр. Варна, ж.к. „Младост“, бл. 129, вх. 7, ет. 6, както и да заплати на ищцата сумата от общо **1710 лева**, от които за труд 810 лева и за материали 900 лева, представляваща необходима сума за отстраняването на причинените ѝ имуществени вреди по собствения ѝ недвижим имот, претърпени от виновното противоправно бездействие на ответницата да приведе имота си, разположен над жилището на ищцата в изправност, поради което в жилището на ищцата, представляващ апартамент № 161 настъпил постоянен теч, засегнал банята, кухнята и коридора на жилището, ведно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба до окончателно изплащане на сумата, посредством налагане на обезпечителна мярка **запор** върху банкови сметки на частната жалбоподателка до общия размер на цената на иска за обезвреда, а именно: 1710 лева, в лицензирани банки и клонове на чуждестранни банки в България, преминавайки от сметка в сметка до достигане размера на иска в следните банките, както следва: „УниКредит Булбанк“ АД, „Банка ДСК“ ЕАД, „ОББ“ АД, „Юробанк България“ АД, „Райфайзенбанк България“ ЕАД, „Алианц Банк България“ АД, „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, „ПИБ“ АД, „Българо - американска кредитна банка“ АД, „ПроКредит Банк България“ ЕАД, „Търговска Банка Д“ АД, „Токуда Банк“ АД, „Инвестбанк“ АД; „ЦКБ“ АД, „Общинска банка“ АД, „Интернешънъл Асет Банк“ АД, „Тексим Банк“ АД, както и на клонове на чуждестранни банки в Република България: „ИНГ Банк Н.В.“ - клон София, „БНП Париба СА.“ - клон София, „Ситибанк Европа“ АД - клон България, „Те-Дже ЗИРААТ БАНКАСЪ“ - Клон София, „ВАРЕНГОЛД БАНК АГ“ - клон София, при условие, че молителят представи **парична гаранция в размер на 170 /сто и седемдесет/ лева.**

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____